

Polibek

„Umíš milovat?“ zeptal se jí.
„Nevím,“ odpověděla, „Doposud jsem to nezkusila.“

Její odpověď ho uklidnila. Upřel na ni svůj pohled, své hluboké tmavé oči. Zkoumal ji, viděl ji skrz na skrz. Ona před ním seděla na vlněné teplé pokrývce a rychle oddechovala. Slyšela tep svého srdce, celou místností se rozléhal zvuk každého úderu hodin. Matné světlo přicházející z krbu osvětlovala vedlo svůj monolog bez přestání. I když za okny hustě sněžilo a okenicemi občas zalomcoval vítr, on a ona cítili spalující teplo po celém těle.

„Je tak blízko mě.“ pomyslela si. Jeho přítomnost ji okouzlovala, zbavovala sebejistoty. Nemohla myslet na nic jiného než na jeho oči, které se na ni upřeně dívaly. On zůstal klidným. S laškovným úsměvem pozoroval každý rys její tváře. Povšiml si těch plných růžových rtů, každé její mrknutí by přirovnal k letu motýla.

Teď je ten čas, kdy smí udělat první krok, zkušeně posoudil celou situaci. Přisedl si blíže k ní, až se boční strany jejich stehů letmo dotýkaly. Horký mráz jí přejel po zádech až do konečků prstů. Ruce dosud položené na pokrývce teď složila do klína a stydlivě vzhledla k jeho očím.

On stále zachovával svou mužnou rozvahu. Napřímeně zde seděl a měl veškerou moc. Jí to neuvěřitelně moc přitahovalo. Hledala odvahu něco vyslovit, ale pozbyla slov. Nedokázala se soustředit, ztratila schopnost mluvit. Pootevřela chvějící se rty a svými očima k němu promluvila.

On porozuměl jejímu pohledu. Pozvedl svou ruku odpočívající na posteli a jemně se dotkl její tváře. Jakoby ji teplý letní vánek hladil po líci, jakoby ji zasypali květy. Slyšela jen hudbu, která vycházela z jeho upřeného výrazu. Nerozuměla ničemu a právě v tom si líbovala. Oba dva se navzájem ponořovali do svých pohledů a jejich rty se neúprosně přitahovaly v touze splynout.

Zastavil se čas, celý prostor jim patřil. Jakoby nebylo zítřku. Chtěli se políbit.
„Nemohu.“ náhle vysloví její hrdlo a ona odvrátí hlavu. Jeho dlaň sklouzne z jejich vlasů zpět na postel.

„Nerozumím.“ dívá se na ni zmateně a ztrácí kontrolu. „Proč?“
„Strašně ti smrdí fusky.“ odpoví mu ona a spěšně odchází.

– jako tikot
tichou místnost. Praskání dřeva

Mgiml

Tímto číslem by se s
Vámi redakce Mokre
fusky chtěla rozloučit.
Přejeme šťastný let.

Vaše redakce

Pro Markét se zlomenou nohou

Byl jednou jeden krásný den,
a sluníčko děsně hrálo.

Maky šla na skupinku ven,
bylo jí to však málo.

Chtěly s Kounou ke splavu jít,
aby tam šutry hodily.

Neměli tam však být,
bo Maky do splavu shodili.

Dobře, nebylo to schválně,
Uklouzla po humusu.

„Byly tam řasy, normálně!“
Maky řve na plnou pusou.

Bobeček nohu si zlomila!

Pak přicházejí
slzy,
bo jí to moc
bolí.

Snad uzdraví se
brzy,
Ať chodí už bez
holí.

Baví se o tom všude,
a v Mokro fusce taky.
Vzkazují, zítra lépe
bude,

Máme Tě rádi, Maky.

Beobe

SPRÁVNÁ VĚC

Jeden člověk se procházel přírodou a zahlédl jiného člověka stojícího u stromu, jak něco dělá s provazem. Jeden konec si uvázal jako oprátku kolem boků a pokoušel se přehodit druhý konec přes silnou větev.

„Co to děláte?“ zeptal se první muž zvědavě.

„Věším se,“ odpověděl druhý.

„Tak to si musíte uvázat uzel kolem krku,“ napověděl mu první.

„To jsem už zkoušel,“ vykřikl druhý. „Ale to bych se udusil.“

Mnoho lidí by chtělo vykonat velké, pozoruhodné, významné a rozhodující věci. Mnozí z nich však nijak netouží po tom, aby nesli také jejich následky.

Každé rozhodnutí, zvláště to velké, důležité a rozhodné, má své následky. Moudrost života spočívá právě ve zvážení důsledků činů, k nimž se rozhodujeme.

(Z knížky-Další příběhy pro potěchu duše-Bruno Ferrero)